

Jordi Linares: «No he vist cap altre jugador tan bo tècnicament com jo a Girona»

Exfutbolista del Reial Madrid juvenil, Girona, Olot, Roses, Salt, Vidreres i Aro

«Va, nois, doneu-me un porter i tots contra mi». Ja podien ser cinc, set, deu o una dotzena els nens que s'enfrontaven a ell als horts del costat de la fàbrica Gassol, que no hi havia maneres que el guanyessin. Amb una esquerra privilegiada, Jordi Linares (Salt, 1968) feia el que volia amb la pilota. Tenia un talent innat. Un do. Era una cosa fora de sèrie. Fins i tot, la llegenda diu que no hi ha hagut un jugador tan tècnic com ell a les comarques gironines. És veritat? «No era ràpid, però era molt hàbil i golejador. Realment, era molt tècnic i m'agradava driblar. Tingués qui tingués a davant, me'l rifava per habilitat. I sense voler presumir de res, no, no he vist mai ningú més tècnic que jo per aquí Girona». Amb tota la naturalitat del món, recorda uns vells temps que ja no tornaran. Una època on despuntava a la categoria que fos dels que amb cinc anys va entrar als benjamins del Girona. «Cada any quedava màxim golejador». I així, fins a alevins, quan Nitus Santos se'l va endur cap al Figueres «perquè el Girona no tenia equip infantil». Allà també destacaria i Barça, Espanyol i Madrid trucarien a la seva porta. «El meu pare volia que anés al Barça, per proximitat, però vaig decidir jo i com que sóc del Madrid i vaig anar al Madrid». Seria un any i mig només al juvenil, prou per gaudir com un beneit i complir el somni de petit de jugar de blanc. Tocaria el filial, el Castella, en algun amistós, però no faria carrera a la Casa Blanca. Dos motius ho van impedir. El primer, Eduardo Vílchez. «Tots dos érem mitjapunts de molta qualitat. Ell dretà i jo esquerrà. Ell però, estava assenyalat en vermell pels tècnics. Un dia Luis Molowny va baixar al vestidor al final d'un partit del juvenil on Vílchez havia estat substituït a la mitja part i va dir a l'entrenador que no el tornés a canviar mai més. Amb ell al camp, jo havia de fer d'interior esquerre i no podia lluir tant». L'altre motiu que va frenar-li la trajectòria al Madrid va ser el seu caràcter. Un geni que va fer que decidís tornar cap a casa després que el club el castigues per no estar localitzable un dia. «Havia anat amb un company, Josito, a la segona residència de la seva família. No vam avisar i resulta que havien vingut els meus pares des de Girona i, és clar, no hi havia mòbils i no em trobaven enlloc. El club ens va castigar sense anar a un torneig molt important d'Alemanya i em vaig empipar». Encara juvenil, el somni que sí que van fer realitat alguns dels seus companys d'equip com Santi Aragón o Juanjo Maqueda, s'esvaïa. Tornaria al Girona i tastaria el primer equip a Tercera (1985-87) abans de voltar per Olot, Roses, Salt, Vidreres, tornar a Montilivi (95-96) i retirar-se a l'Aro. «No tenia mentalitat col·lectiva, d'equip. Sabia que en sabia més que els altres i no acceptava no jugar. Em pensava que havia de jugar sempre. Era molt mal suplent. Amb més mentalitat col·lectiva, hauria arribat a Primera, segur». Linares va baixar del tren del Madrid per tornar a Girona. El tren, tanmateix, tornaria a passar. «Continuava fent gols al juvenil i em van venir a buscar un parell de cops més. Els vaig dir sempre que no. Estava bé aquí, amb els amics». La progressió va fer que pugés al primer equip amb la lleva dels Geli, Valeriano, Albert Vila i Esteve. L'equip va ascendir a Segona B però no va tenir gaires oportunitats i va acceptar anar-se'n amb Xavi Agustí a l'Olot. Tampoc li anirien bé les coses i, després de passar pel Roses, tornaria a casa, al Salt, on ha estat «més feliç» jugant. Amb Pau Garcia Castany d'entrenador i un equiparro amb Guixeras, Garcia Contreras o Paco Montes, pujaria fins a Preferent. Una greu lesió de genoll va aturar-lo gairebé dos anys. Això sí, no el va frenar i Nitus Santos el va recuperar pel Girona a Tercera el 1995 després d'uns grans anys amb el Vidreres. La temporada l'acabaria Valentín Jorge, Robi, a la banqueta. «Ell havia estat jugador de Primera i el primer dia en un partit de titulars contra reserves va preguntar per què no era titular jo». Aquell curs va acabar amb l'agònica salvació contra l'Igualada en la darrera jornada. El Girona no hi comptava i una gran oferta de l'Aro el va fer anar cap a la costa, on penjaria les botes. Ho faria ja compaginant el futbol amb la feina de taxista, que va fer durant ben més de dues dècades, en una empresa conjunta amb sa germana. Lluny del futbol, la vida li ha clavat uns

quants ensurts al saltenc, que amb 57 anys, ha patit tres atacs de feridura. «No tenia cap símptoma, ni era de risc, ni res. Amb cinquanta anys acabats de fer vaig estar clínicament mort una estona durant el primer ictus», explica. N'ha patit dos més i, ara, lluny del futbol i del taxi, amb la invalidesa total, enyora els vells temps. Com aquell dia amb el juvenil del Figueres -«era infantil però jugava amb els grans»- al camp del Trajana, a Sant Adrià del Besòs, en què va marcar el gol més bonic de la seva trajectòria. «Vaig rebre al mig del camp, me'n vaig anar d'un parell amb una ziga-zaga, em vaig driblar el porter, vaig arribar a la línia de fons i encara vaig retallar-ne dos més tornant cap a dins abans de marcar. Una mica com el gol de Maradona al Madrid, amb Juan José menjant-se el pal. Recordo que hi havia uns aficionats del Figueres a darrere la porteria que cridaven 'xuta, xuta!'. A la mitja part, en Sidro Sala, l'entrenador, em va dir que si no hagués marcat, m'hauria pelat», riu amb un somriure de murri i de geni alhora.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/12/22/jordi-linares-he-vist-cap-125023208.html>